

הארנב והסמור

אלטאי

בליל חורפי יצא הסמור לציד. הוא נכנס תחת השלג, קפץ החוצה, נעמד על רגליו האחוריות, משך גבוה את צווארו, הקשיב, סבב את ראשו, הריח...

ופתאום, כאילו הר נפל על גבו. והסמור הוא אומנם שקטן אבל אמיץ. הוא הסתובב, תפס בשיניו את התוקף - אל תפריע בציד!

"א-א-א!" נשמעה צעקה, בכי, יללה ומגבו של סמור נפל ארנב. רגל אחורית שלו נשוכה עד העצם, מדממת. דם נשפך על השלג הלבן. הארנב בוכה ומילל:

"א-א-א-! ברחתי מינשוף, רציתי להציל את

חיי, ונפלתי במקרה על הגב שלך ואתה נשכת אותי."

"אוי ארנב, סלח לי, זה לא בכוונה..."

"לא רוצה לשמוע, א-א-א! לא אסלח אף פעם

א-א-א! אתלונן עליך לפני הדוב! א-א-א!"

עוד לפני שעלתה השמש קיבל הסמור הוראה חמורה מהדוב:

"להופיע מיד באוהל שלי! מנהל היער המקומי, הדוב חום-כהה."

לבו של הסמור התחיל לדפוק חזק, עצמותיו

התחילו לרעוד מפחד... הוא ברצון היה נשאר

במאורה, אך אי-אפשר. חייבים לציית לדוב..

לאט, לאט הוא יצא אל משכנו של הדוב.

הדוב יושב במקום מכובד, מעשן מקטרת, וליד בעל הבית, מצד שני - הארנב. הוא נשען על קביים, מושיט את הרגל הפצועה לפניו. הדוב הרים את שמורות עיניו ובעיניים אדומות-צהובות הביט על הסמור: "איך העז לנשור?"

והסמור, כאילו נעשה אילם, רק מניע את השפתיים, לבו דופק חזק כאילו רוצה לברוח מהחזה שלו.

"אני... אני... צדתי" אומר בקול חלש, הנשמע בקושי.

"את מה צדתי?"

"רציתי עכבר לתפוש, ציפור לילה לטרוף."
"כן, עכברים וציפורים הם המזון שלך. ולמה נשכת את הארנב?"

"הארנב ראשון העליב אותי, הוא נפל לי על הגב..."

הדוב פנה אל הארנב ונהם:

"למה קפצת לסמור על הגב?"

הארנב נרעד, דמעות התחילו לנזול מעיניו:

"אני נשבע לך, דוב גדול. לסמור בחורף הגב

לבן כמו שלג.. לא ראיתי את גבו... טעיתי..."

"גם אני טעיתי" קרא הסמור "הרי הארנב

בחורף לבן גם הוא!"

הדוב החכם שתק הרבה זמן. לפניו דלקה

מדורה חמה ומעל האש, על שרשראות עופרת

תלוי היה סיר זהוב עם שבע ידיות ארד. זה

הסיר האהוב של הדוב, שהוא מעולם לא ניקה

אותו, פחד שיחד עם הלכלוך ירד גם המזל,

והסיר הזהוב היה מכוסה בפיוח כמו בקטיפה.

בסוף הדוב הושיט את כפו הימנית אל הסיר,
נגע בו מעט והכף נעשתה שחורה משחור.

ובכף זאת הדוב נגע בקלות באוזניים של

הארנב ובקצות האוזניים השחירו!

"הנה, עכשיו אתה, סמור, תוכל להכיר את

הארנב לפי האוזניים שלו."

הסמור, שמח שהמשפט הסתיים במזל כזה,

רצה כבר לברוח, כשהדוב תפס אותו בזנבו.

וזנבו של הסמור השחיר!

"עכשיו אתה, ארנב, תמיד תוכל להכיר את

הסמור לפי הזנב שלו."

אומרים שמאז ועד היום הסמור והארנב לא

מתלוננים זה על זה.